

Ennek a bensőkből fakadó rendnek a hiányáról szól a *Bűn*: egyetlen ember állampolgárként átélt rosszérzésében tükröztetve egy egész ország „mérvadó” felsőbb részének felelőtlenységét, és alsóbb rétegeinek fokozatokban növekvő megfosztódását a másokérti és önmagukérti felelősségvállalás lehetőségének a morzsáitól is.

Vagy ahogyan Kovács Lajos reményvesztett munkanélkülivé váltan összegez, útra készen a megépült házból, dr. Horváth Endre sikertelen öngyilkossági kísérlete után: „Lám egyszerre hajtotta ki őket a bűn, amelyről az úr beszélt. Őt gyalogosan, az urat mentőautón. De a kalocsnis fiatalemberek tovább táncolnak ebben az évben is. Az Isten tudja, hány esztendőben még.

Pillanatra megállt. Egy rándítással a másik vállára is ráigazította a zsákot, s lenyalta a szája szélén ülő nedves hópihéket.”

2001. január

SZÓNYI ISTVÁN RAJZA (1942)